

Заслужений архітектор України, наш земляк Олександр Чижевський, проектуючи цілі комплекси і навіть вишукані вілли, мешкає у 3-кімнатній квартирі

Нещодавно гостем часопису був заслужений архітектор України Олександр Павлович Чижевський. Завітав він сюди з батьком, Павлом Семеновичем, нашим давнім знайомим. І справді, зі старшим Чижевським у журналістів давні дружні зв'язки. Колись Павло Семенович, ще працюючи в шляхово-будівельному управлінні, частенько писав до газети, піднімаючи в своїх матеріалах важливі життєві проблеми. Проте останнім часом став писати все рідше. Очевидно, далися ознаки літа, та й під-

ступні хвороби. І ось - приємна несподіванка. Батько до нас завітав із сином. Та ще й з яким!

Заступник директора Українського науково-дослідного інституту проектування цивільного сільського будівництва, головний архітектор інституту, кандидат архітектури, заслужений архітектор України - ось скільки титулів у Олександра Павловича. А ровесники його пам'ятають просто Сашком, котрий гасав Млиновом на ровері, стріляв з рогатки, купався в Ікві та бігав у студію при будинку

піонерів, згодом у художню школу. Хіба тоді хтось здогадувався, що Сашкові судилося дивитися на землю з висоти... пташиного польоту?

Павло Семенович каже, що визначитись Сашкові у професійному розмаїтті допоміг тодішній заступник архітектора області Лев Пилипович Тимошенко. А, може, це був поклик душі, котрий виводить нас на оту єдину стежину, якою судилося пройти по житті? Та як би там не було, а після закінчення Млинівської СШ №1 подався Сашко у Київський державний художній інститут, вступив на архітектурний факультет. Закінчив вуз з відзнакою і згідно з розподілом вже мав вирушати у колгосп «Зоря комунізму» Рівненського району під начало славнозвісного Плютинського. Вже й посаду для нього визначили - головний архітектор господарства. Може, ще й досі проектував би (швидше всього ремонтував) Олександр Павлович будівлі соціально-культурного призначення в згаданому господарстві, якби не викладачі. Вони порадили хлопцеві зайнятись науковою роботою, посприяли становленню молодого фахівця. І ось так, щабель за щаблем, почав долати Олександр вершини знань, оволодівати тонкощами архітектурної справи. Згодом молодий науковець став працювати в «Укрндіпроцивільсьбуді». Так, до речі, і донині називається їхній науково-дослідний інститут. Щоправда, специфіка його роботи дещо інша. Адже сьогодні, як відомо, ні про яке спорудження комплексів соціально-культурного призначення на селі не може бути й мови (нам би вдалося зберегти те, що колись побудували).

(Закінчення на 4 стор.)

НАМАЛЮЙ СОБІ... ДОЛЮ

Павло Семенович та Олександр Павлович Чижевські.

Таким Сашко бігав у художню школу.

(Початок на 3 стор.)

Спочатку фахівці інституту опинились немов на роздоріжжі. Адже криза в економіці, в тому числі й у сільському господарстві, перекреслила стільки грандіозних планів і перспектив. Але нічого не вдієш - довелось пристосовуватися до інших умов. Схоже, працівникам інституту вдається не лише зорієнтуватися в часи фінансової скрути (сьогодні середня заробітна плата наукового співробітника становить близько 170 гривень), а й удосконалювати свою професійну майстерність. Саме про це і розповідав під час нашої розмови Олександр Павлович. Він, до речі, крім основної роботи, займається ще й журналістською справою - редагує журнал «Особняк». У чудовому поліграфічному виконанні, з барвистими кольоровими фотоілюстраціями - видання, здавалося, розрахова-

не лише на тих, у кого тугий гаманець. Але це тільки на перший погляд. У журналі широко представлені матеріали з будівельної практики, зодчества, естетики середовища, широко висвітлюється передовий вітчизняний та зарубіжний досвід у галузі архітектури. Чільне місце у виданні, звісно, відводиться публікаціям науковців інституту.

Цікавою була розмова з батьком та сином Чижевськими. Мимоволі піймав себе на думці, що обидва вони, немов за велінням Бога, залишили помітний слід на землі. Старший прокладав дороги, молодший зводив чудові споруди, які прикрашають наші міста та села. І, відчувалося, в обох сьогодні болить серце, адже нерідко те, чому присвятив частину життя, часточку душі, переживає руйнацію. Втім, ще великий Кобзар писав, що «у всякого своя доля і свій світ широ-

кий: той мурує, той руйнує...». Але обидва Чижевські не нарікають на свою гірку долю. Ніколи не рвалися вони до багатства, регалій. Про це свідчить хоча б такий факт: молодший Чижевський, проектуючи цілі культурні комплекси, а може, й вишукані особняки, для себе чомусь так і не розстарався навіть на якусь скромненьку віллу, а стійко пройшов тернистою столічною дорогою від однодо трикімнатної квартири. Ні, такі існують в світі життєві цінності. Є, очевидно, щось дорожче від особняків та інших благ цивілізації, до яких так пнуться скоробагатяки...

Василь ХУДИК.